Іноді Валентин замислювався над тим, що спонукає його брати в руки рушницю й іти на полювання. Пояснити це ніяк не міг. Азарт, давній інстинкт мисливця, що переданий предками, група крові, ствердження себе як чоловіка, – що з цього впливало найбільше, не знав. Думка ця його не мучила, ні. Нїколи було глибоко замислюватися над причинами – мав багато обов’язків, тяжко працював, то, певно, шукав відпочинку. Збирався гурт затятих мисливців, його друзів давніх, вибирали місцевість, де водилася дичина, брали добру зброю і їхали добрими машинами на полювання.

Упольовували щось чи ні, неважливо. Набирали ж із собою всіляких наїдків і напитків – і розкошували. Навколо – природа, на столі – потрави, а ще передчуття отого азарту, який викликає збудження тіла й духу. Десь причаївся звір, він не знає, що комусь для розваги й адреналіну потрібне його життя. Але він завжди відчуває небезпеку й ховається в лісовій глушині. А ти, людина, – цар природи, вишукуєш його, зацьковуєш – і відчуваєш свою вищість і перевагу.

Валентин кайфував від передчуття перемоги.

Сьогодні пішли на диких кабанів. Здобич обіцяла бути вдалою, бо лісник твердив, що тварин цих розвелосяя багато. Мисливці випустили собак, і ті, навчені, почали лементувати, шукаючи "умовного ворога". Чоловіки розійшлися, щоб захопити якомога більшу ділянку лісу.

Валентин раптом побачив, як у його бік, гнаний собаками, біжить підсвинок, не кабан, ні, підсвинок, ще недавно порося, бо навіть смужки, як у кавуна, можна було розгледіти. Валентин звів рушницю, умостив її в розколині дерева й глянув у приціл. Підсвинок стояв перед ним і дивився прямо у вічі. Очевидно, ще ніким і нічим у цьому світі не ляканий, він зирив на людину, не відчуваючи ніякої небезпеки. Собаки валували десь далеко, і кабанчик, напевно, вирішив перепочити. Він не вбачав смерті ні в зброї, що була на нього зведена, ні в людині, яка теж дивилася на

нього. Валентин не зводив ні очей, ні рушниці зі звіра (хоча який то звір, так – тваринка). Чоловік чув, як на нього гукають мисливці, що побачили цю сцену здалека, як валують собаки, але натиснути на гачок ніяк не міг. Щось стримувало його. І раптом збагнув: це погляд тварини, її здивовані очі ввели його в заціпеніння. Ці очі ніби світ пізнавали, а в ньому нове для себе – людину.

"Чи ти – людина?" – промайнуло у Валентиновій голові, і чоловік, закинувши рушницю на плече, рушив геть. Молодий бик зі здивованим поглядом ані рушив з місця.

Джерело тексту: http://ukrainka.org.ua/node/8128